

Paul Tremblay

KORKU FİLMİ

Çeviren

Kemal Tokgöz

LISA, COLE VE EMMA'YA

Peter Straub'un anısına

Sinemanın çok zor ve ciddi bir sanat olduğu fikrine hazırlıklı olmaları. İnsanın kendisini feda etmesini gerektirir. Sizin ona ait olmanız gerekir. Onun size değil.
–Andrey Tarkovski

*Bayım doğdu
bir kozada.
Daha iyi çıkacak.
Yakında çıkacak.
Veya öyle umuyoruz.*
–Pile, “Away in a Rainbow!”

1

ŞİMDİ:

PRODÜKTÖR

Valentina'nın 2008'de senaryoyu ve üç fotoğrafı internetteki muhtelif tartışma forumuna, üç kısa sahneyi de YouTube'a yüklemesinden bu yana geçen yıllar içinde sihirli şekilde büyüyen küçük filmimiz, yeniden anlatıldığında değişecek boyutta bir set ekibine sahip olamadı. Bir de şimdi Los Angeles'ta yaşadığımdan (geçici olarak; lütfen ama, gerçek bir canavar değilim ben) kaç kişinin gelip de bana sette bulunmuş birini tanıdığını veya sette arkadaşı olan biriyle arkadaş olan bir arkadaşları olduğunu söylediğini anlatamam size. Bizim setimizde.

Mesela şimdi. *Korku Filmi* yeniden çekiminin prodüktörlerinden biriyle kahve içiyorum. Veya yeniden yapım mı demeli? Yaptıkları şeyin doğru teriminin ne olduğundan emin değilim. Otuz yılı aşkın süre önce çekilen orijinal film hiç gösterilmediyse *yeniden çekim* olur mu? Muhtemelen doğru terim “yeniden yapım” ama Hollywood'da böyle kullanılıyor.

Prodüktör Adam'ın ismi George. Belki de. Altı ay önce Zoom'da gerçekleşen ilk görüşmemizin intikamı olarak ismini unutmuş gibi yapıyorum. Ben küçük ve havasız daireme kapanmışken o dışarıda, yeşil bir alanda ayağını sürüye sürüye geziniyordu. Güneş gözlüğü, sekip duran ve güneşin vurup

durduğu telefon görüntüsü için “canım ne isterse yapabilirim” diyen bir tavırla özür dilemiş, dışarı çıkmak ve adımlarını atmak *zorunda* olduğunu çünkü bütün sabah ofisine tıkılıp kaldığını, öğleden sonranın tamamında da orada olacağını söylemişti. Çevirisi: *Seninle konuşmaya tenezzül ediyorum ama önceden planlanmış yürüyüşümü bölecek kadar da önemli değilsin*. Tam bir gövde gösterisi. Yüzüne kapatacak veya bilgisayar ekranım donmuş gibi yapacak olmuştum ama yapmadım. Evet, olduğumdan daha sert konuşurum. Filmin çekilmesi için ne kadar küçük de olsa herhangi bir şansı geri tepmeye gücüm yetmez (deyimin her anlamıyla). Benim sadece onun nehrindeki akıntıya kapılmış bir çerçöp olduğum tek yönlü konuşmamızın dolambaçlı akışında, “korku revaçta” olduğu için korku projeleri aradığımı ama gerçek dünyada olup biten her şey çok sert ve zalimce olduğundan hem kendisinin hem de stüdyoların “moral verici ve iyimser” bir korku istediğini söylemişti. Kendisinin köpüren suları, alaycı homurtu-kahkahamı duyamayacağı ve göz devirdiğimi göremeyeceği kadar gürültülüydü. Bu sohbetten herhangi bir şey çıkacağını düşünmemiştim.

Geçtiğimiz beş yıl içinde, *Korku Filmi*’ni yeniden çekme konusunda ciddi olduklarını iddia eden ve benim de karar verme yetkisi olmayan, düşük ücretli çeşitli görevlerde işe dahil olmamı isteyen –ki bu da benim ve karakterimin açıklanamayacak şekilde küçük ama sesi yüksek çıkan veya açgözlü bir hayran kitlesine sahip olmamız nedeniyle onlara ya da tekliflerine alenen bok atamayacağımı umdukları anlamına geliyordu– stüdyo yöneticileri ve dalkavuk prodüktörlerden sayısız telefon almıştım. Eylemsel coşkularına, kısa sunumlarına (aynı film ama bir korku-komedi! Aynı film ama L.A.’de veya San Francisco’da veya Atlanta’da yaşayan yirmili yaşlarında karakterlerle! Aynı film ama uzaylı da var! Aynı film ama zaman yolculuğu var! Aynı film ama umut dolu!) ve birlikte çalışacağımıza dair verilen sözlere maruz kaldıktan sonra onlardan bir daha haber alamamıştım.

Ama bu prodüktörden haber almıştım. İnanılmaz zeki (benim aksime), Doğu Yakası'na nakledilmiş (benim gibi) senarist arkadaşım Sarah'a, bu adam ve şirketine dair ne bildiğini sormuştum. Herifin zevkinin bok gibi olduğunu ama filmlerin çekilmesini sağladığını söylemişti. İkide iki yani.

Bugün Prodüktör Adam George'la Culver City'de, dışarıda, metal bir masada oturmuş boy ölçüşüyoruz; bir bacağı yamuk olduğu için sallanan masayı, spor ayakkabı giydiğim ayağımın ucuyla yerine sabitliyorum. Şimdi yüz yüze, karşı karşıya olduğumuzdan daha eşit bir zemindeyiz; eşitlik diye bir şey varsa tabii. Teni bronz, göğsü geniş bir adam; pilot güneş gözlüğü takmış, polo gömlek ile rahat ayakkabılar giymiş ve benden en az on yaş küçük. Bense her zamanki üniformamı kuşanmış durumdayım; soluk siyah kot, beyaz tişört ve hem duygulanım hem de yaşla kazanılmış bezginlik. Film hakkında karakter arkları ve internetteki listelerden aldığı, son zamanlarda moda olan bomboş hikâye terimleriyle konuşuyor. Sonra da benim perde arkasındaki rolümün ne olabileceğinden, yakında yönetmenle yapacağım toplantıdan ve e-posta ya da telefon/Zoom görüşmesiyle halledilebilecek diğer şeylerden konuşuyoruz ama yüz yüze görüşmekte ben ısrar etmiştim. Hem bedava kahve için hem de ön prodüksiyonun başlamasını beklerken yapacak bir şeyim olsun diye herhalde. Veya George'a dış göstermek istemiş de olabilirim.

Tam ayrılmak üzereyken şöyle diyor: “Hey baksana, geçen tesadüfen öğrendim; kuzenimin bir arkadaşı, epey yakın kuzenimdir bu arada, sekiz yaşımızdan on sekiz yaşımıza kadar her yazın iki haftasını Winnepesaukee Gölü'nde beraber geçirdik, neyse işte, onun bir arkadaşı *Korku Filmi*'nde çalışmış seninle. Çılgınca, değil mi?”

İşin saçma tarafı, onun (ve diğer herkesin) bir zamanlar kesinlikle, niceliksel olarak gerçek olsa da efsane hâline gelmiş, gerçek olmaktan çıkmış bir filmle kurduğu sahte bağı ve hatırayı kabul edip ayak uydurmamın beklenmesi ve daha da kö-

tüsü, bu yeni ortak bağımızı benimseyeceğine dair kolektif bir beklenti oluşması. Anlıyorum ama. Hepsi uydurma, uydurma müessesesi sonuçta ve eğlence ekosisteminin gerçekdışılığına sızıyor. Belki de böyle olmalıdır. Ben kimim ki aksini iddia edeceğim? Ayak uydurmayı reddediyorum yine de. Benim güç gösterim de bu.

“Ah, öyle mi, ismi ne?” diye soruyorum.

Sözde otuz yıl önce sette yanımda olan kişi kimse, onun ismini ötsünler diye ısrar ederim insanlara. En azından bir isim verene, blöfünü görebilmem için kartlarını masaya açana saygı duyarım. Tam da beklediğim gibi, Endüstri Kişisi X (işte gerçek bir canavar; *dikkat edin, Endüstri Kişisi X bu, hırrrr, haaaaa!!!*) şaşıyor ve söyleyemeyeceği bir isim sormaya cüret etmem karşısında güceniyor.

Başımızın üzerindeki şemsiye kötü, kusurlu bir gölge sunuyor. Prodüktör Adam George’un bronz teni aniden o kadar da bronz görünmüyor. “Kuzenimin ismi mi?” diye soruyor.

“Hayır.” Sabırlı davranıyorum. Ne de olsa, sembolik yardımcı yapımcı unvanımla, kendisiyle iş arkadaşı olacağız. “Kuzenin arkadaşının ismi. Şu sette benimle olan.”

“Ha, doğru. Şey, söylemedi bana, ben de unuttum sormayı.” Elini kaldırıp sallıyor rasgele; “ne dediğimi unut” jesti. “Arkadaşı muhtemelen kameraman veya figüran falandır, hatırlamazsın yani.”

Masanın üzerine eğilip ayağımı şu dengesiz bacadan çekiyorum. Sallanıyor masa. George’un boş kahve fincanı sallanıp yan düşüyor ve hayali bir gider çiziyor; kahverengi, ılık damlalar döküyor. Komik bir beceriksizlikle uzanıyor fincana ama daima acıklı bir tarafı da olması gereken esaslı komedi için fazla hantal. Fincanı düzeltiyor, sonra eğiliyor ve yüzümdeki korkunç gülümsemenin çekimine kapılıyor; bir zamanlar kamera karşısına hiç çıkamamış bir gülümseme.

“Kuzenin oradan birini falan tanıyıyor, öyleymiş gibi de davranmayalım,” diyorum.

Güneş gözlüğünün ardında gözlerini kırıştırıyor. Gözlerini göremesem bile o bakışı biliyorum. Güç gösterim bir tür hipnotizma: yalancılara, bu kelimeyi kullanmak zorunda kalmadan yalancı demek.

Otopark için on dolar borç alabilir miyim diye sorarak bozuyorum büyüyü; üzerimde nakit yok çünkü ve bu doğru olabilir de olmayabilir de. Arkadaş kazanma ve insanları etkileme sanatı, değil mi?

Bakın, iyi bir insanımdır ben. Gerçekten. Dürüstüm, nazıgım, olabildiğim zamanlarda cömertim, teselli de ederim, hatıta ihtiyacınız olursa size sırtımdaki beyaz tişörtü bile çıkarıp veririm. Saçmalıklara boğulmayı bile tolere edebilirim; siki tutmuş işimin bir parçası bu. Ama insanların *Korku Filmi*'nin setinde olduklarına dair yalan söylemesi sinirime dokunuyor. Üzgünüm ama orada değilseniz, orada olduğunuzu söylemeye hakkınız yok. Bu kendi adıma narsistlikten ziyade (gerçi bir parça olabilir; narsistler öyle olduklarını bilir mi?) diğer herkesin deneyiminin onurunu korumak. Yaşananları değiştiremeyeceğime göre yapabileceğim tek şey bu.

Filmimizde bırakın yüzlerce kişiyi, onlarca kişilik bir ekip bile yoktu. Çok kalabalık değildik o zamanlar ve evet, şimdi daha da azız.

2

ÖNCESİ:

İLK GÜN

Çekimlerin ilk günü 9 Haziran 1993'tü. Tarihleri pek hatırlamam genelde ama bunu hatırlıyorum. Yönetmenimiz Valentina Rojas oyuncularını ve teknik ekibi topladı. Görüntü yönetmenimiz ve kameramanımız Dan Carroll yoktu bir tek; otuzlarının o giderek genişleyen çölünde gezen bir adamdı, geri kalanımız ise yirmilerin başlarında veya ortalarında aptal gençlerdik. Burada “aptal” kelimesini, şimdi ellisini aşmış bir adam olduğumdan, en iyi ve kışkanç anlamında kullanıyorum. Valentina bir öğretmen edasıyla herkesin sessizleşip etrafında yarım daire oluşturmasını bekledi. Kısa bir sessizliğin ve birkaç gergin kıkırdamanın ardından da konuşma yaptı.

Konuşmaları severdi Valentina. Bu konuda iyiydi de. Ne kadar zeki olduğunu gururla gösterir, siz de zekâsından birazının size bulaşmasını umardınız. Belli belirsiz kendini gösteren –belki özellikle– Rhode Island aksanının ritmi ve tınısı hoşuma giderdi. Sesi kulağa kendini beğenmiş geliyorsa, emin olun zaten öyle olduğundandı. Hem de agresif şekilde, pişmanlık duymaksızın. Bu ruha hayranlık duyardım; işinin ehliyseniz ve sıkık bir satılmış değilseniz, benmerkezci veya götün teki olmakta –ya da ikisi birden– hiç sorun yoktur. O zamanlar bizim kitabımızda satıl-

mıslıktan daha kötü bir şey yoktu. Taviz vermek, erdemliliğin ve sanatın düşmanıydı. Valentina ve ben, bariz U2, Metallica ve Red Hot Chili Peppers gibi daha ince ve nüanslı seçimlerden sakınarak, satılmış olarak değerlendirilen müzikal eylemlerin listesini tutardık ve o, sırf bizi gizlice dinleyenleri sinir etmek için yerel Massachusetts Üniversitesi kahramanlarımız Pixies'i de listesine dahil etmişti.

Bundan şimdi, başlangıçta bahsediyorum çünkü üniversiteden kalma arkadaşlığımız (bunu tam teşekküllü bir ilişki olarak değerlendiremeyecek kadar batıl inançlı veya utangaçım; hangisi hatırlamıyorum), “Sıska Çocuk” rolünü alma sebebidir. Bu ve bariz fiziksel özelliklerim, bir de kana susamışlığım.

Biliyorum, kan kısmı bok gibi şaka. Bu şaka sizi rahatsız ederse anlarım. Merak etmeyin, ben de kendimden nefret ediyorum. Ama bakın şimdi, bu işin ufak bir kısmını bile anlatacaksam, bunu kendi tarzımda yapmalıyım. Yoksa sabaha yataktan asla çıkamam. Taviz maviz yok.

Küçük ordumuz geniş bir banliyö çıkmaz sokağının kenarında toplanınca, Valentina planın sahneleri filmin kronolojik sırasına göre çekmek olduğunu tekrarladı; kaçınılmaz sona ulaşana dek her sahne bir öncekinin üzerine kurulacaktı. Valentina her şeyi bitirmek için dört haftamız olduğunu söylemiş, aslında beş demek istemişti. Kimse düzeltmedi onu.

İçimde gerginlik ve kötü bir şeyler olacağına dair genel bir his yankılanırken grubun arkasında takılıyordum. Dan pek kaba olmayan bir şekilde, Valentina'nın annesi ve babasının beşinci hafta için ödeme yapmayacaklarını fısıldadı kulağıma. Kısa boylu, sıırım gibi, siyahi bir adamdı Dan; biz film çömezleri ve etkisiz elemanlara karşı sert ama sabırlıydı. Reklam filmleri çekmenin yanı sıra Providence ABC ortaklığı için uzun soluklu pazar sabahı haber dergisi çıkaran küçük ama saygın prodüksiyon şirketinin ortak sahibiydi. Şakasına gülümseyip kafa salladım, sanki bütçelere dair bilgim varmış gibi.

Valentina nutkunu şöyle bitirdi: “Film dediğimiz şey, bir şekilde birikerek hakikat veya herhangi bir hakikat olan güzel yalanların koleksiyonudur. Bizim durumumuzda çirkin bir yalan söz konusu. Ama herhangi bir filmde söylenen ilk replik, yalan olmayıp daima en doğrusudur.”

Sonra Cleo’ya ekleyeceği bir şey olup olmadığını sordu. Cleo kolunun altında o gün çekilecek sahnelerin mini senaryolarıyla duruyordu orada. Film yapımcılığı jargonunda bu mini senaryolara “yanlık” denir. Benimki katlanmış hâlde, kot pantolonumun arka cebindeydi. Önceki gece, günün sahnelelerini ilk kez okuma fırsatım olmuştu.

Cleo’nun uzun kızıl saç, açık bir teni vardı. Kostümünü çoktan kuşanmıştı ve oynayacağı, sınıfın önünde sunum yapmaya hazırlanan bir liseli gibi görünüyordu. Kimsenin yüzüne bakmadığı gibi gözlerini ayaklarımızın altındaki kaldırıma dikmeden konuşmadı da.

“Bu filmi yapması zor olacak. Bize güvendiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Birbirimize iyi davranalım, tamam mı?” dedi.

KORKU FİLMİ

Yazan:

Cleo Picane

DIŞ. BANLIYÖ ARA SOKAĞI. ÖĞLEDEN SONRA.

Sokak tünel şeklindedir. Duvarları, ağaçlık arazilerdeki iki katlı evler. Birbirine geçmiş, içe doğru büyümüş ağaç dalları ve yeşil yapraklar güneş ışığını gizler ve tünelin tavanını oluşturur.

Evlerin bakımlı olması ve ön bahçelerindeki çimler ile çalılıarın kesilmiş olması, buralarda birilerinin yaşadığına dair gözle görülür tek emarelerdir. Bu banliyö mahallesi tam bir hayalet kasaba, hayır, pek çoklarının çaresizce ulaşmaya çalıştığı ve pek azının kaçabileceği pitoresk bir cehennem.

Lise çağının sonlarında dört GENÇ, yolun ortasında yürümektedir, pek yoğunluk yoktur. Ne özgürlük yanılması sunan bir sarı çizgi ne de ayrılmış şerit vardır.

VALENTINA (kısa boyludur, gür ve siyah kıvrıkcık saçları örme bir bereden dökülür, aşağı çevrili gözlerine siyah kalem çekmiştir, siyah ve gri bol kıyafetler giymektedir; fazla bol, çuval gibi kıyafetler, onun lisede hayatta kalma kamufajıdır, bu giysilerin onu görünmez kılmasa da sınıf arkadaşları için yoksayılabılır hâle getirdiğini düşünür).

CLEO (diğer sınıf arkadaşları gibi giyinir ki bu da Valentina'nınkinden çok daha etkili bir lisede hayatta kalma kamufajıdır; uzun kızıl saçları alnındaki saç bandıyla geriye itilmiş hâldedir; geniş camlı gözlüğü vardır; kot pantolonu, yüksek topuklu beyaz Chuck Taylor ayakkabılarının üzerinde, ayak bileklerinde sabitlenmiştir; Cleo'nun okulda durumu iyidir ve

kendisi depresyonla mücadele etmektedir; odasından sadece okula gitmek veya üç arkadaşıyla takılmak için çıkar). Cleo kırış kırış olmuş bir market KESEKÂĞIDI taşımaktadır.

KARSON (yapısı ve boyu ortalamadır; düşürdüğü omuzları günün birinde geniş olabilir; tulum giymektedir çünkü boyunu uzun gösterdiğini düşünür; tulumunun kayışları, yakası aşınıp yırtılmış kömür grisi kazağının üzerine tutturulmuştur; koyu kahverengi saçının önü uzun, yanlarıyla arkası tıraşlıdır; ellerini perçemlerinden geçirmek gibi gergin bir tiki vardır).

Valentina, Cleo ve Karson tek sıra hâlinde yürümektedirler; rahat, adım adım bir koreografi. Etrafta onları görecekle ve yargılayan kimse olmadığında rock yıldızından farkları yoktur.

Üç genç konuşmazlar ama sırayla yanlarındaki ne çarparlar, sonra bu kalça tokuşturma oyununa gülererek ilerlerler ve düzeni katiyen bozmazlar. Yıkılmaz, bozulamazlardır o an. Arkadaşlıkları lisanın ötesindedir. Arkadaşlıkları devridaim motorudur. Arkadaşlıkları rahat ve dolu ve yoğun ve paranoyak ve kıskanç ve muhtaç ve kurtarıcıdır.

Dördüncü genç, SİSKA ÇOCUK, üçlünün oluşturduğu sıranın arkasında yavaşça ilerler, geri kalır. Görüş alanımızda bir belirip bir kaybolur, gözlerimizde su üstünde gidip gelen bir deniz yatağı gibidir.

Siska Çocuk'un yüzünü net şekilde görmeyiz, göremeyiz ve görmeyeceğizdir.

Ama *neredeyse* görürüz onu ve daha sonra, yüzünü gördüğümüze dair sahte bir anımız olacaktır.

Bu yüz görünmeyen tarafından yapılacaktır, diğer yüzlerin bir amalgamından, tanıdığımız insanların ve televizyonda ve filmlerde ve kalabalıkların arasında gördüğümüz insanların yüzünden yapılmıştır.

Belki nazik bir yüz hayal ederiz, oysa onun yüzü çok büyük ihtimalle –ebedi utancımıza rağmen– nezaketi-mizi uyandırmayan bir yüzdür.

Sıksa Çocuk'un kot pantolonunun anlık görüntü-leri olur; renk çok karanlık, çok mavidir ve çocuğun uzun ayaklarında ucuz, sıradan, hiçbir altkültürde havalı olmayan spor ayakkabılar vardır.

Soluk, çöp gibi kollarının net bir karesi olur, yel-ken gibi dalgalanan beyaz tişörtünden gevşek ipler sarkar; herhangi bir logo yoktur tişörtte, sanki mar-ka giymeye hiç hakkı olmamıştır.

Dağınık kahverengi saçı görünür bulanık bir şe-kilde ve çocuğun sırık gibi profili yanıp sönercesine odağa oturup kayar.

Sıksa Çocuk üç gencin arkasında yürür, ayak uy-duramaz, zamanlamayı tutturamaz, onlardan daha çok uğraşır ve onlardan daha hızlı yürür ama önleri-ne geçemediği gibi onları yakalayamaz da.

Cleo omzunun üstünden, tek bir kez bakar Sıksa Çocuk'a.

Rahat gülümsemesi kaybolur gider ve kesekâğdını daha da sıkıca tutar.

DIŞ. ÇIKMAZ SOKAK/ORMAN HİZASI. KISA SÜRE SONRA.

Gençler çıkmaz sokağın sonunda dururlar; ORMANA giden, yabani otlar bürümüş bir patikanın ağzında.

Bir çift TRAFİK KONİSİ ve çürük çarık bir TAHTA AT girişi kapamaktadır.

KARSON

(patikaya bakar)

Bunun doğru yol olduğ-u-na emin misin?

VALENTINA

(yenlerini öfkeyle ellerinin üzerine çeker)

Eskiden orada bisiklet sürdüğünü söyleyen sensin. Tekerin patlayana kadar etrafında turlayıp durmuşsun bir de.

KARSON

(kekeler)

Şey, evet ama uzun zaman önceydi o ve başka bir yoldan gittiğime eminim.

Valentina konilerin ve atın etrafından dolanıp patikaya çıkar. Yenlerini akordeon gibi kıvrıp geri çeker ellerinden.

VALENTINA

Bu yoldan gidiyoruz.

Karson omuzlarını silker, ellerini saçından geçirir, takip eder.

Patikaya çıkan sonraki kişi Cleo'dur.

Duraksar, bariyerin ilerisine, Sıska Çocuk'un eline uzanır.

Onu arkadan görürüz. Yüzünü görmeyiz. İfadesini görmeyiz. Ne düşündüğünü bilemeyiz ama belki tahmin edebiliriz.

Sıska Çocuk huysuzca, belki de neşeli bir tavırla, ellerini ceplerine sokar.